

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek (uzasadnienie)

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z odwołania K. R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 1 marca 2023 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Radomiu,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 roku, poz. 946,
z udziałem B. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 października 2023 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie pierwszym w całości
oraz w punkcie drugim w części dotyczącej K. R.
i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia
Krajowej Radzie Sądownictwa.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2
ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. 2021,

poz. 269, dalej: „u.KRS”) uchwałą nr [...] z 1 marca 2023 r. przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie B. K. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 1), nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. S. i K. R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 2).

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Radomiu, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2022 r., pod poz. 946 zgłosiły się: B. K. – sędzia Sądu Rejonowego w G., A. S. – prokurator Prokuratury Okręgowej w R., K. R. – sędzia Sądu Rejonowego w R.

Na posiedzeniu 27 lutego 2023 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przyjął stanowisko o rekomendowaniu B. K. (oddano 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” oraz 1 głosie „wstrzymującym się”) oraz K. R. (oddano 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”). Na A. S. oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” oraz 2 głosach „wstrzymujących się”.

W ocenie zespołu KRS kandydatki wypełniają wymagania stawiane osobom kandydującym na urząd sędziego sądu okręgowego oraz dają gwarancję odpowiedniego sprawowania tego urzędu. Przemawia za tym doświadczenie zawodowe rekomendowanych oraz ocena kwalifikacji. Zespół członków KRS zaznaczył, że K. R. uzyskała jednoznaczne poparcie ze względu na dłuższy staż sędziowski, doświadczenie zawodowe oraz pełnienie funkcji w sądzie rejonowym.

Krajowa Rada Sądownictwa ustaliła, że B. K. urodziła się w 1979 r. w R. W 2003 r. ukończyła na Uniwersytecie w K. wyższe studia prawnicze z wynikiem dobrym plus, uzyskując tytuł magistra oraz w 2007 r. Szkołę Prawa [...]. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2007 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 1 listopada 2007 r. do 13 kwietnia 2011 r. pracowała na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w R. Postanowieniem Prezydenta RP z 6 kwietnia 2011 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G. Orzeka w pionie karnym. Ukończyła studia doktoranckie na Uniwersytecie. Podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach zawodowych. Otrzymała pozytywną opinię służbową wystawioną przez Prezesa Sądu Rejonowego w G.

Ocenę kwalifikacji B. K. sporządził sędzia M. K., który pozytywnie ocenił poziom pracy orzeczniczej, poza kilkoma zastrzeżeniami odnoszącymi się do poszczególnych badanych spraw. Zdaniem sędziego M. K. przygotowanie teoretyczne i praktyczne kandydatki jest bardzo dobre. Terminowość sporządzania uzasadnień nie budzi zastrzeżeń, a ich poziom merytoryczny jest wysoki. Na uwagę zasługuje też duża dbałość opiniowanej o formalną stronę sporządzanych orzeczeń i uzasadnień. Są one przejrzyste, czytelne i bardzo staranne. To samo dotyczy protokołów w sprawach przez nią prowadzonych. W jego ocenie, poziom pracy kandydatki, podnoszenie kwalifikacji zawodowych oraz jej cechy osobiste, wskazane w opinii służbowej, bez zastrzeżeń przekonują o spełnieniu wymogów i warunków do objęcia stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w R.

Krajowa Rada Sądownictwa ustaliła również, że K. R. urodziła się w 1977 r. w R. Od 1 do 31 lipca 1995 r. pracowała w Sądzie Rejonowym w R. na stanowisku pomocnika sekretarza sądowego, a od 1 listopada 1996 r. do 13 października 1997 r. pracowała na tożsamym stanowisku w Sądzie Okręgowym w R. Od 4 września do 4 października 1996 r. zajmowała stanowisko woźnego sądowego w Sądzie Okręgowym w R. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w T. z wynikiem bardzo dobrym, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Z dniem 25 kwietnia 2005 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w wydziale grodzkim. Postanowieniem Prezydenta RP z 9 grudnia 2008 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R. Od 15 czerwca 2017 r. orzeka w II Wydziale Karnym, przy czym pełni funkcję Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału. Brała udział w szkoleniach zawodowych. Otrzymała pozytywną opinię służbową od Prezesa Sądu Rejonowego w R.

Ocenę kwalifikacji K. R. sporządził D. P. – sędzia wizytator ds. karnych Sądu Okręgowego w R., który stwierdził, że kwalifikacje skarżącej, jej doświadczenie zawodowe i życiowe, poziom merytorycznego orzecznictwa oraz sprawność i efektywność podejmowanych czynności i organizowania pracy przy rozpoznawaniu spraw należących do właściwości sądu rejonowego, w tym spraw skomplikowanych, o wysokim stopniu złożoności oraz kultura urzędowania, w tym poszanowanie praw

stron postępowania przy rozpoznawaniu spraw, uzasadniają pozytywną ocenę jej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R. Skarżąca posiada bardzo dobre przygotowanie teoretyczne. Uczestniczyła w licznych szkoleniach i kursach. W ocenie sędziego wizytatora spełnia wszystkie kryteria wymagane do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego.

W głosowaniu na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 1 marca 2023 r. oddano na: B. K. 10 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” oraz 6 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), natomiast na K. R. 8 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” oraz 5 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 14 głosów).

Pismem z 1 czerwca 2023 r. K. R. złożyła odwołanie do Sądu Najwyższego, zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego – art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.: art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie B. K. zamiast skarżącej, posiadającej od wybranej kandydatki wyższe kwalifikacje;

II. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia – art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, tj.:

1. art. 42 ust. 1 u.KRS, art. 33 ust. 1 u.KRS, art. 35 ust. 2 u.KRS i art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez nierozpoznanie sprawy w sposób wszechstronny, w oparciu o przyjęte kryteria i dokonanie wyboru kandydatki, która nie legitymuje się wymiennie lepszymi kwalifikacjami, bez rozważenia całokształtu okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS, a następnie dokonanie oceny konkurujących ze sobą kandydatów, w tym przede wszystkim ich kwalifikacji i doświadczenia zawodowego w sposób sprzeczny z prawem,

rażąco dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem istotnych dla sprawy okoliczności, wynikających z udostępnionej dokumentacji, rzetelnej oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, przy uwzględnieniu nieistniejącej przesłanki „różnorodności doświadczenia zawodowego” i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, a przez to uznanie, że w mniejszym, a przez to niewystarczającym stopniu skarżąca spełnia przesłanki do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego pomimo braku jakichkolwiek podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku, a wręcz wbrew oczywistym podstawom do wyciągnięcia wniosków przeciwnych, co dodatkowo świadczy o błędach logicznych w rozumowaniu Krajowej Rady Sądownictwa, a ponadto zastosowanie tylko w odniesieniu do objętej wnioskiem Kandydatki dodatkowych kryteriów i bez oceny, czy i w jakim stopniu skarżąca spełnia te kryteria, co skutkowało przedstawieniem w zaskarżonej uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R. B. K.;

2. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1, art. 35 ust. 2, art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-10 uchwały Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 roku w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192 ze zm.) poprzez brak nie tylko pogłębionej, ale jakiegokolwiek analizy oceny kwalifikacji kandydatek, przyjętej jako jedno z dwóch wiodących kryteriów wyboru oraz porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny, w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym co doprowadziło do wydania uchwały dowolnej, sprzecznej z dostępnym materiałem dowodowym i w efekcie do wyboru kandydata o kwalifikacjach niższych od skarżącej;

3. art. 33 ust. 1 u.KRS, art. 34 ust. 1 i 3 u.KRS oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez niepełne i powierzchowne ustne przedstawienie kandydatury skarżącej na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa przy braku wszechstronnego omówienia i przedstawienia pełnych wyników oceny kwalifikacyjnej skarżącej oraz załączonych do sprawy innych dokumentów – w opozycji do pełnego

i szczegółowego przedstawienia oceny kwalifikacyjnej rekomendowanej kandydatki, w tym także niezgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy przedstawienia wyników jej pracy, co mogło mieć wpływ na wynik głosowania – a w konsekwencji brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o przejrzyste i zrozumiałe kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej;

4. art. 33 ust. 1 u.KRS oraz art. 35 ust. 2 u.KRS w zw. z art. 57b ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez dokonanie oceny kwalifikacji kandydatów i ich doświadczenia zawodowego w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem sprawy, dowolny, z całkowitym pominięciem rzetelnej oceny pracy kandydatów dokonanej w opiniach kwalifikacyjnych, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów oraz z naruszeniem zasad przejrzystości postępowania i jasnych kryteriów awansu, w wyniku czego brak jest w istocie możliwości ustalenia, na podstawie jakich przesłanek KRS uznała, że B. K. spełnia w procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu wyższym niż kontrkandydatka, a także na podstawie jakich przesłanek uznano, iż kandydatka daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., skoro z treści ocen kwalifikacyjnych uczestników postępowania wynika, że to skarżąca otrzymała lepsze wyniki w pracy i posiada „bardzo duże doświadczenie zawodowe”;

5. art. 33 ust. 1 u.KRS, art. 35 ust. 2 i 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS, art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak odniesienia się w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonej uchwały do opinii zespołu członków KRS rekomendującego przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu kandydatury skarżącej jako osoby w najwyższym stopniu spełniającej wymagania stawiane kandydatom na urząd sędziego sądu okręgowego, która uzyskała pierwsze miejsce na liście zespołu odpowiednio do przesłanek określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS, brak pobieżnej nawet analizy oceny kwalifikacji kandydatek, przyjętej jako jedno z dwóch wiodących kryteriów wyboru, sporządzenie uzasadnienia, które nie uwzględnia wszystkich faktów i jest wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne, rażąco dowolną ocenę dowodów dokonaną przez KRS i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, nieuzasadnienie stanowiska

co do braku rekomendacji dla skarżącej, w związku z czym nie można ocenić, w jaki sposób Krajowa Rada Sądownictwa dokonała oceny kandydatury skarżącej w oparciu o wybrane kryteria oceny osób uczestniczących w konkursie, czy dochowała obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, zbadała materiały sprawy i dokonała stosownych ustaleń, w tym przede wszystkim oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego konkurujących kandydatów w ramach swobodnej oceny dowodów,

6. art. 37 ust. 1 u. KRS poprzez nierówny udział członków KRS w głosowaniu nad kandydaturami, choć głosowanie dotyczyło jednego stanowiska (w głosowaniu nad kandydaturą rekomendowanej kandydatki wzięło udział 16 członków Krajowej Rady Sądownictwa, zaś w głosowaniu nad kandydaturą skarżącej jedynie 14);

7. § 9 ust. 4 uchwały Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 roku w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192 ze zm.) poprzez przedstawienie przez referenta sprawy bez zaznaczenia okoliczności istotnych dla podjęcia uchwały przez Radę;

8. art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 21 ust 2 u.KRS przez nieprzedstawienie Prezydentowi RP kandydatury skarżącej pomimo uzyskania na posiedzeniu KRS bezwzględnej większości ważnie oddanych głosów wymaganych do podjęcia przez KRS uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R.

W uzasadnieniu skarżąca powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21 wskazując, że KRS podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Stanowi ona wynik szeregu pojedynczych „rozstrzygnięć” co do poszczególnych kandydatur, które składają się na jedną uchwałę. Uchwała o przedstawieniu Prezydentowi RP przez KRS kandydata na stanowisko sędziowskie zostaje podjęta w przypadku uzyskania przez niego bezwzględnej większości głosów. Zdaniem skarżącej, w przedmiotowej sprawie Rada bezwzględną większością głosów popierającą kandydaturę skarżącą dokonała rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 37 u.KRS i w świetle art. 21 ust. 2 u.KRS nie miała podstaw ustawowych pozwalających jej nie przedstawić kandydatury do powołania.

Powołując się na powyższe zarzuty, K. R. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt 1 w całości oraz w pkt 2 w części dotyczącej skarżącej i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione i wymagało uwzględnienia.

W sprawie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przedmiotem oceny jest zgodność zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Przyjęty model kontroli uchwał KRS bazuje na modelu kasacyjnym i odpowiada w pełni ustrojowej charakterystyce i ramom działania KRS oraz Sądu Najwyższego określonym w Konstytucji RP i ustawach (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, zasada prawna).

Stanowisko to koresponduje ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego (por. wyroki z: 15 grudnia 1999 r., P 6/99, z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06), który wyrokiem z 27 maja 2008 r., SK 57/06 przesądził, że sprawa z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa jest sprawą w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19 podkreślono dodatkowo, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu odwołania od uchwały ma obowiązek stosować prawo Unii Europejskiej. Z prawa Unii wynika natomiast obowiązek zapewnienia skutecznej kontroli sądowej uchwał Rady, a w tym oceny, czy konkurs na urząd sędziego wygrała osoba o obiektywnie wysokich kwalifikacjach etycznych i merytorycznych, dająca rękojmię należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Wymóg skutecznej kontroli sądowej uchwał Rady oznacza, że w granicach zaskarżenia i podstaw, sąd ma obowiązek stwierdzenia, czy w postępowaniu nominacyjnym nie doszło do przekroczenia uprawnień lub nadużycia władzy, naruszenia prawa lub popełnienia oczywistego

błędu w ocenie (zob. też wyrok TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu, pkt 145).

W wyroku z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21 Sąd Najwyższy uzupełnił powyższe o stwierdzenie, że z art. 37 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 u.KRS wynika obowiązek Rady przedstawienia do powołania kandydata, który uzyskał bezwzględną większość głosów. Ustawa wyklucza odmowę przedstawienia do powołania osoby, która uzyskała poparcie bezwzględnej większości głosujących członków KRS. Użyte w art. 37 u.KRS sformułowanie mówiące, że uchwała „obejmuje rozstrzygnięcia” zapadłe w stosunku do wszystkich kandydatów, należy rozumieć w ten sposób, że chodzi o rozstrzygnięcia zapadłe w sposób właściwy dla podejmowania uchwały, a zatem zgodnie z dyspozycją art. 21 u.KRS przewidującego, że uchwały KRS zapadają bezwzględną większością głosów w głosowaniu, w którym bierze udział przynajmniej połowa członków Rady. To zaś oznacza, że każdy z kandydatów przedstawionych na wolne stanowisko sędziowskie musi uzyskać bezwzględną większość głosów.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy uznał za zasadny zarzut naruszenia art. 37 ust. 1 w zw. z art. 21 u.KRS.

Z akt sprawy oraz treści zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, że Rada bezwzględną większością głosów poparła kandydaturę skarżącej, a jednocześnie nie przedstawiła jej do powołania. Rację ma więc skarżąca, iż Rada nieprawidłowo zastosowała przepisy ustawy rozumiane w sposób przyjęty w wyroku z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podkreśla jednak, że naruszenie art. 37 ust. 1 u.KRS wynika przede wszystkim z braku rozpatrzenia wszystkich zgłoszonych kandydatur <<łącznie>>. Obowiązek łącznego rozpoznania wszystkich zgłoszonych kandydatur łącznie jest rzetelnie realizowany, jeżeli każde z rozstrzygnięć składających się na uchwałę Rady jest podejmowane w tym samym składzie osobowym (*verba legis*). Nie można mówić o zgodnym z prawem rozpatrzeniu wszystkich zgłoszonych kandydatur łącznie, jeżeli część członków Rady nie uczestniczy w rozpoznaniu niektórych zgłoszeń a jednocześnie uczestniczy w rozpoznaniu innych zgłoszeń na każdym etapie postępowania. Z akt niniejszej sprawy nie wynika, że absencja niektórych członków Rady w rozpatrzeniu wszystkich

zgłoszonych kandydatur łącznie, w tym w akcie głosowania, była podyktowana względami prawnymi.

Uzasadnieniem przyjętej konstrukcji ustawowej jest założenie, że o wszechstronnym, rzetelnym i równym traktowaniu wszystkich uczestników postępowania można mówić tylko wtedy, gdy będą stosowane przez Radę jednolite kryteria wyboru. Gwarancją jednolitości stosowania prawa oraz ochrony uczestników postępowania przed arbitralnością jest szczególny ustawowy wymóg rozpatrywania wszystkich zgłoszonych kandydatur łącznie. Celem art. 37 u.KRS jest zagwarantowanie równości i rzetelności proceduralnej, które stanowią istotne komponenty zasady demokratycznego państwa prawnego.

Sąd Najwyższy uznał tym samym za zasadny zarzut skarżącej, że zaskarżona uchwała jest niezgodna z prawem i uwzględnił wniosek skarżącej o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie. Decydując się na uchylenie zaskarżonej uchwały oraz na przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, Sąd Najwyższy uznał, że rozpatrywanie pozostałych zarzutów jest przedwczesne, a skutek prawny ich rozpoznania byłby taki sam.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę we wnioskowanym zakresie i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył SSN Paweł Czubik.

[SOP]

[ms]